

**Legatio Marchionis Lavardini Romam, Ejusquè Cum
Romano Pontifice Innocentio Undecimo Dissidium**

Sfondrati, Celestino

[S.l.], 1688

10. Refelluntur, quæ de ignorantia Diplomatis Pontificij Gallus enarrat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62944](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62944)

rari, quàm tam perniciosis exemplis, doctrinisquè totam Europam inficere, ac periculo exponere amittendæ Religionis; hæc nunquam stetit dejecto Pontifice; atque ut nulla hæresis fuit non Romæ inimica, ita nisi hujus societate nunquam floruit vera & Catholica Religio; quæ igitur gratia, ramos coluisse percussâ radice?

X. Quintò: (a) *Ignoratam fuisse, dicit, Lavardino Pontificis Romani Bullam.*

R. Ego Marchioni Lavardino tanto videlicet viro, tantique Regis Ministro nihil non credam, si ita jusserit, fidemquè exegerit. Cæterùm negari non potest, difficile id creditu esse, ac persuaderi hominibus vix posse. Quomodo enim latere illum potuit, de quo totus Orbis, ac Gallia imprimis tanto tempore, tantoquè strepitu loquebatur? De quo cum Ranucio Cardinali, Legatoquè Pontificis Lavardinus sermonem habuerat? cui tot Cardinales subscripserunt? Quam Romæ affixâ, & in omnium manibus viderat? De qua

E 5

loquen-

(a) *Fol. 3.*

loquentem, scribentemq; Cardinalem Estreum audierat, videratque; & denique cujus effectum jam senserat, quando sanctæ Luciae festum differri iussit, ne, si templum intraret, continuo sacra cum dedecore abrumpi videret. Si hæc tam clara, tam nota, & ubique locorum vulgata ignorari poterant, nescio quid non possit.

Sed quoniam Marchioni Lavardino placuit ignorantiam prætexere, credamus ignorasse; at non ideò effectum excommunicationis morari potuit. Quis enim nescit, non tantùm toto humano & Divino jure, sed etiam toto Orbe & omnibus Principum Tribunalibus neminem excusari *ignorantiâ juris* clari, vulgatique? Si Parisiis duello aliquis confligat, allegetque ignorantiam edicti Regij, quo duella prohibentur, num poenam effugiet? Cùm ergo Bulla Innocentij non in angulis, non in latebris scripta, nec domi retenta, sed totâ urbe pependerit, nec Tabellionis tantùm manu, sed ipsius Pontificis, ac triginta & suprâ Car-

(dina-

dinalium calamo subscripta, ac septimo jam mense typis impressa, planè aut non potuit ignorari, aut non debuit, præsertim à Regio Ministro omnium arcuorum conscio, quantò magis omnium vulgatorum? Sed ignoraverit Lavardinus, ac etiam veniam ignorantia demus; quæro an si ergo Bullam compertam haberes, morem illi gereret, aut non gereret? si non gereret, frustrà ignorantia se purgat, quando etiam sciens, volensquè paratus est obsequium negare: si morem gereret, ergo jam saltem obtemperet, quando inficiari non potest, sibi de voluntate edictoquè Pontificis constare; nihil ergo excusando, liberandoquè Lavardino proficere ignorantia potest tot nominibus invalida.

At Bulla Innocentij in Gallis promulgata non est?

R. Nihil dici potest Gallis humanius, veniusquè, etiam cum lædunt, quippe osculum plagæ præmittunt, Romam Legatus ibit Pontifice invito: urbem armatus invehetur, bellanti simi-

lis ac velut cum hoste congressurus: magnam urbis partem armis implebit dominantis more, & publicum Asilum contra Principis edictum flagitiis aperiet, non tantum ut tuta sint, verum etiam, ut insultent prohibenti: Palatium, totamque viciniam excubiis, vigiliis, circuitoribus occupabit, perinde ut fieri solet in arce armis expugnata, terraque hostili; & hæc omnia Principe coram, nec aliis armis quam precibus pugnante: Ecclesias quoque perrumpet, sacrisque cum fastu, contemptuque assistet nullam Vicarii Christi, nullam Censurarum reverentiam. Hæc omnia faciet, & cum causam rogatus fuerit tanti contemptus tantæque injuriæ, respondebit: *Bullas Innocentij in Gallis non esse promulgatas.* Quid si ergo essent promulgatæ, num ideò Lavardinus his omnibus abstineret? Cur ergo promulgatio prætextitur, cum nihil eam Galli morentur? finge nullas omninò Bullas esse, num ideò Lavardino licebit jus Gentium violare, alienum solum hostiliter ingredi, armisque occupare? & denique omnibus
parri-

parricidis, adulteris, perduellibus, scele-
ratisq; non libertatem tantum, verum
etiam stimulos delinquendi addere im-
punitate proposita? planè nullis Bullis
opus est, nullaquè promulgatione, ut ista
non liceant. Sufficiant edicta naturæ, Le-
gesq; Evangelij, ut Lavardinus intelligat:
*Quod sibi quis non vult fieri, alteri ne fa-
ciat. Qui Pastorem Ecclesiæ audit, Deum
audire, qui illum spernit, Deum spernere;
& quæcunque Vicarius Christi ligat super
terram, esse etiam ligata in Cœlis.*

Hæc tam clara sunt, ut neminem late-
ant, possintq; à nullo negari; nisi fortè
quis dicat legem Evangelij, legemq; na-
turæ Parisiis promulgata non esse. De-
inde quale illud est, ut oporteat Bullas,
quæ Romæ fieri aliquid prohibent, eti-
am Parisiis promulgari? Quoties Legati
Pontificij, aliorumquè Principum jussi
sunt regno excedere, aut armatis cu-
stodiri, aut aurum Galliæ non efferre,
aut peregrinas merces damno Regionum
Vectigaliū non vanum proponere; num
propterea aut Romæ, aut in Hispania
E 7 diplo-

110 *De Abusu Franchitiarum*
diploma, quo ista vertabantur, propositum est? & cum nuper Legati Moscovitici, qui magnam vim pellium Galliae intulerant, jussi sint, aut Mercatu aut Regno abstinere, num inquam, prius hoc edictum Moscoviae pependit? Cur ergo à Romano Pontifice petitur, quod à nullo Principum? nisi fortè, quia Christi Vicarius est, peiori illum conditione damnamus. Cum ergo Lavardinus Romae esset, cum Romae deliquisset, debuit quoque suffecitque Romae puniri, & illic poenas dare, ubi pacem publicam, ubi jus Gentium, ubi Ecclesiam, Principemque offenderat. *Nec obstat, Legibus loci Legatum non teneri: Quia, ut Politici scribunt, Principalem representat nemini subditum;* id enim verum sit de legibus paenisque temporalibus, non verò de panis spiritualibus, in quibus ratio cessat, cum nemo in rebus conscientiam spectantibus negare possit, se Pontifici subjectum esse. Nec poterat character, dignitasque Legati Lavardinum tueri, quem pontifex nunquam pro Legato habuit, recepitvè: cum enim Legatus sit à Principe ad Principem,

contra Apologiam Lavardini. III
cipem, & mutuo pacto mittentis ac reci-
pientis constituatur, non potuit, nisi u-
triusquè principis consensu Legatus dici,
suntque infinita cum nostri, tum antiqui
temporis exempla. Scio equidem mul-
ta esse, quæ Galli Bullis pontificiis elu-
dendis obijciant, sed nec illud me latet,
à Gallia Regibus regnantis Monarchæ
Antecessoribus, & à Gallia prælatis sum-
mâ hætenùs veneratione exceptas esse.

Carolus Magnus, quo nemo potentia,
victoriis, fortunâ major in suis Capitula-
ribus: (a) *In memoriam B. Petri Apostoli
honoremus sanctam Romanam & Apostoli-
cam Sedem, ut, quæ nobis Sacerdotalis est
Mater dignitatis, esse debeat Magistra Ec-
clesiasticæ rationis. Quare servanda est
cum mansuetudine humilitas, & licet vix
ferendum ab illa sancta sede imponatur ju-
gum, feramus, & piâ devotione toleremus.
Si verò quilibet aliquam perturbationem
machinando & nostro ministerio insidiando
redarguatur falsam ab Apostolica Sede de-
tulisse epistolam, salvâ fide & integrâ humi-
litate*

(a) Ivo Carnot. in Decr. p. 5. c. 50. &
habetur in Concilio Tribur. c. 30.

litate penes Episcopum sit potestas, utrum-
eum in carcerem detrudat, usq; quò per epi-
stolam aut per idoneos Legatos Apostolicam
interpellet sanctitatem, ut potissimum sua
sanctâ Legatione dignetur decernere, &c.

Ludovicus Caroli Magni filius jam mo-
riturus ita filios Reges alloquitur: (a) *In-*
ibemus atque precipimus super omnia, ut de-
finitionem Ecclesie S. Petri simul suscipiant,
sicut quondam à proavo nostro Carolo & avo
nostro Pipino, & beata memoria Genitore
nostro Carolo Imperatore, & à nobis postea
suscepta est, ut etiam cum DEI adjutorio ab
hostibus defendere nitantur & justitiam
suam, quantum ad eos pertinet, ac ratio po-
stulaverit, habere faciant, &c. Quæ autem
major, magisq; necessaria Justitia, quam
ut Pontifici de rebus sacris imperanti,
suamq; Jurisdictionem vi occupatam tu-
enti fideles obtemperent?

Sanctus quoque Ludovicus inter alia
monita, quæ Philippo filio moriturus re-
liquit:

(a) *Apud Pithæum & Spondan.*
ad ann. 838.

liquit: *Sis devotus & obediens Matri nostra Romana Ecclesie, & Summo Pontifici tamquam Patri spirituali.*

Ipsi Gallie Episcopi, quando consecrantur, hoc se juramento obstringunt: *Decreta, Ordinationes, sententias & mandata Apostolica totis viribus observabo, & faciam ab aliis humiliter observari..... mandata Apostolica humiliter recipiam, & quam diligentissime obsequar.*

S. Bernardus præclarissimum Ecclesie Gallicanæ lumen aliquorum objectionem præveniens: (a) *Sed dicit aliquis debitam Pontifici reverentiam exhibeto & nihil amplius; esto, fac quod dicis? quòd si exhibeas debitam & plenā, plenitudo siquidem potestatis super universas Orbis Ecclesias singulari prerogativa Apostolicæ Sedi donata est, qui igitur huic potestati resistit, Dei ordinationi resistit.* Hæc quondam Regum Prælatorumq; Gallie sententia fuit, possetq; infinitis exemplis confirmari, si vellem toties jam dicta & libris vulgata repetere. A quib⁹ quantum distet

Lavar-

(a) S. Bernardus Ep. 131.

Lavardini exceptio promulgationem
causantis, nemo non videt. Prohibent
Romana Diplomata Galliae inferri, pro-
hibent recipi; & postea causantur, non
esse recepta, non esse vulgata, non esse
nota, hoc nimirum Carolus Magnus vo-
luit, hoc Ludovici, hoc Bernardus, hoc
ipsi Episcopi jurarunt, cum Sacramento
polliciti sunt: *Totis viribus Apostolicas
mandata recipere, & quam diligentissime
exequi.* Quamquam frustra consumor-
rebus probandis tam claris, tamque indu-
bitatis, quaeque jam dudum ipsi Lavardino
perspecta sunt viro tantae rerum experi-
entia claro: sed maluit aliquid dicere,
quodcunque illud esset, quam seipsum si-
lentio damnare more Athletarum etiam
in casu luctantium; idque praecclare qui-
dem, si lusus, non res seria ageretur; au-
lucta cum alio adversario, quam cum ve-
ritate & iustitia esset.

XI. Sexto, addit Anonymus: (a) *Lavardinum sine forma, sine causa, sine ra-
tione, non auditum, non defensum, Roma
pro Excommunicato declaratum esse.*

(a) Fol. 3.

B. Gal.